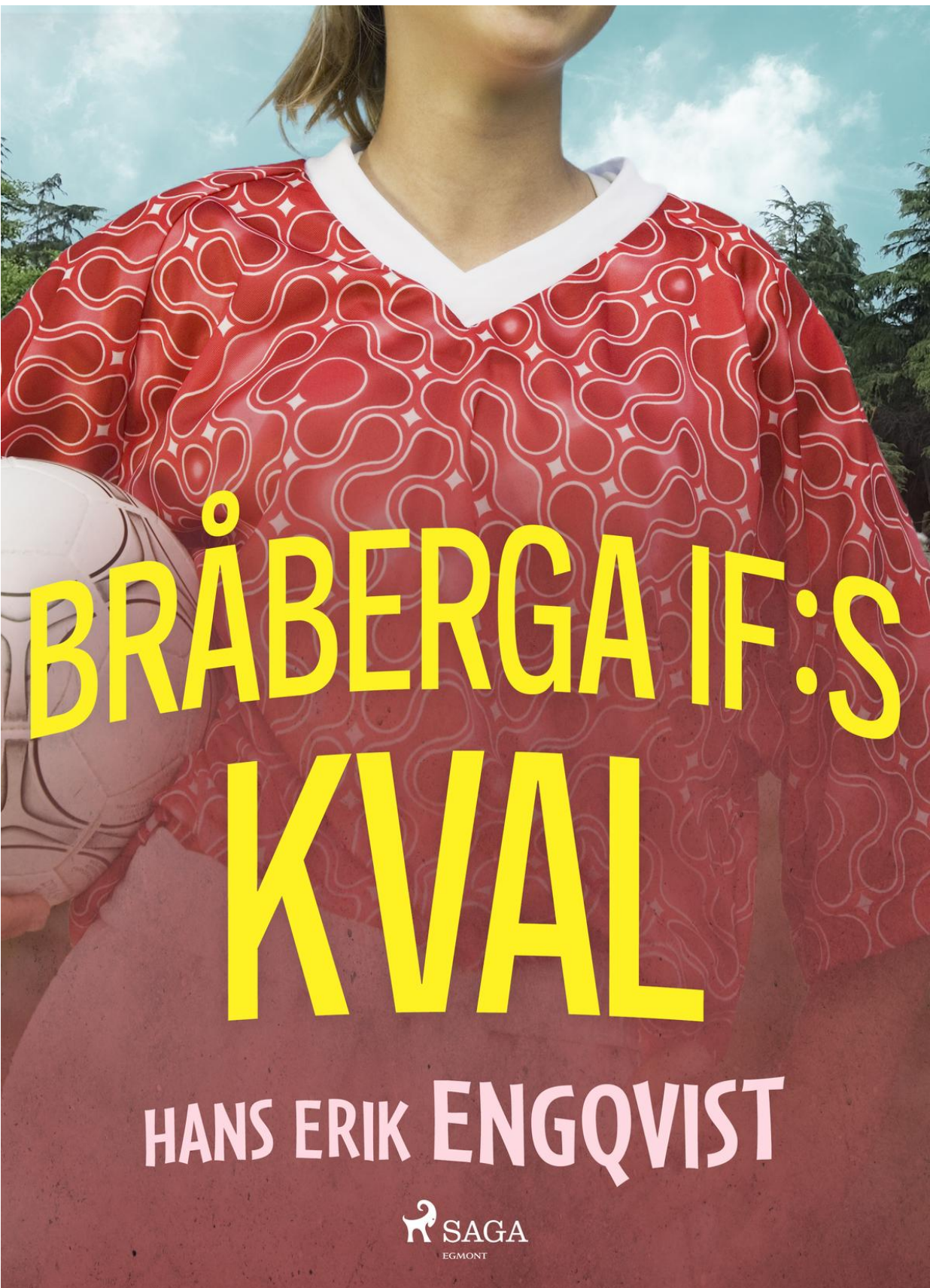

BRÅBERGA IF:S KVAL

HANS ERIK ENGQVIST

BRÅBERGA IF:S KVAL

HANS ERIK ENGQVIST

 SAGA
EGMONT

Hans Erik Engqvist

Bråberga IF:s kval

SAGA Egmont

Bråberga IF:s kval

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1984, 2020 Hans Erik Engqvist och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles.

ISBN: 9788726696806

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med SAGA Egmont samt med författaren.

Huvudpersoner:

Annika	19 år
Birgitta	16 år
Alf Hedvall	45 år
Lena	16 år.
Henrik	17 år
Bosse	25 år
Åklagare Hultgren	59 år
Taxeringsinspektör Bohm	43 år
Kommissarie Moberg	51 år
Asta Hedvall	82 år

Med tack för alla brev från "fotbollstjejer"

Träningskväll

Det var torsdagkväll i slutet av juli månad. Närmare bestämt i den så kallade "fruntimmersveckan". Sara hade namnsdag.

Under "fruntimmersveckan" ska det regna enligt gammalt talesätt. Det gjorde det inte den här kvällen. Inte heller tidigare under veckan hade någon nederbörd fallit. Ett högtryck, med centrum över Island, spelade det gamla talesättet ett spratt och öste sol och värme över Sverige istället för regn och rusk.

Maken till sommarväder hade inte upplevts på år och dag. Det sa i alla fall de gamla, som promenerade i parken eller vilade sig på sofforna kring torgets lilla springbrunn.

- Nittonhundra-tjugosju, sa änkefru Asta Hedvall, var det en sådan här sommar. Men inte under fruntimmersveckan inte. Då regnade det... jojomensan.

- Nittonhundra-tjugoåtta var det, sa förre konduktören Albert Julius Johansson. Tjugosju började jag vid järnvägen, och det regnade hela den sommaren... det kommer jag bestämt ihåg. Det regnade och regnade, dag och natt.

Änkefru Asta Hedvall blev så arg att hon gick och satte sig på en annan bänk. Hon iddes inte diskutera saken med den gamle token. Visst var det nittionhundra-tjugosju som sommaren var så vidunderligt vacker. Det måste väl hon komma ihåg!

Hon hade blå poplinkappa och vit hatt, vita skor och vit handväska.

På Bergavallen i Bråberga tränade Bråberga IF:s flicklag. Intresset var stort. Ett tjugotal tjejer i åldrarna fjorton till sexton år hade mött upp, och alla tränade så att svetten dröp om dem.

Tränaren och lagledaren samt ledamoten av Bråberga IF:s styrelse, Annika Hellsten, var något äldre. Hon var nitton år och arbetade som vårdbiträde på lasarettet i den närbelägna staden Vänersvik. Det var ett vikariat hon fått, som gick ut den femtonde oktober. Efter det visste hon inte vad hon skulle göra. Förmodligen söka ett nytt vikariat. Arbetsituationen inom kommunen var sådan att ungdomarna efter skolans slut fick slåss om vikariat. Något annat fanns inte att få.

Hon bodde hemma, och fotbollsintresset hade hon ärvt efter sin pappa, som var så kallad "fotbollsidiot". Att Annika sysslade så intensivt med hans stora passion väckte dock blandade känslor hos honom. Fotboll och flickor hörde liksom inte ihop...

Men han motarbetade aldrig sin dotter. Inte heller uppmuntrade han henne.

Annika stod i mittcirkeln och följde flickornas träning på direktpass. Trots att hon inte deltog aktivt i övningarna, trängde svettpärlor fram i pannan och fick hennes korpsvarta hår att tova sig lite vid tinningarna.

Phuu... det var verkligen varmt!

- Bra Birgitta, skrek hon. Men slå dom korta passen med bredsidan... såja... det var bättre! Lena... var inte rädd för bollen, den är inte farlig... spänn dig inte... titta på bollen... såja...

Hon torkade sig över pannan med avigsidan av handen och slängde samtidigt en blick på klockan borta vid skolan.

KORS! Den var kvart över sex redan, halva träningstiden hade gått! Då måste hon blåsa av nu, så att de hann med en

halvtimmes spelträning också.

Hon drillade till med visselpipan och gjorde samtidigt samlingstecken med armarna.

- Raska på då, hojtade hon otåligt, när flickorna fortsatte att slå direktpass. Vi har inte hela kvällen på oss... kom igen då!

Lite motvilligt samlades tjejerna omkring henne.

- Vi ska väl inte sluta redan, flämtade Birgitta. Vi har ju nyss börjat?

Birgitta var sexton år och en av Dalslands bästa juniorflickor. Hon var nyss hemkommen från Elitflicklägret i Halmstad, där landets bästa juniorflickor drillats av tränare från Svenska Fotbollförbundet.

Fotbollen var hennes liv. Hon drömde om att få spela i landslaget och göra tre mål mot Danmark. Hon skulle bli en ny Pia Sundhage eller Anette Börjesson, hon skulle skriva proffskontrakt med något lag i Italien.

Ibland kunde hon ligga hemma på sin säng och vakendrömma. Hon spelade center mot Danmark, sjuttiofem tusen människor satt på läktarna. Plötsligt fick hon en passning från höger, hon tog ner bollen på foten, drog den intill sig, började avancera mot mål, dribblade av en spelare, en till, och en till... och så slog hon på ett stenhårt skott... som skruvade sig in i krysset. Efter matchen kom hundratals, tusentals ungar och bad om hennes autograf. Hon skrev. Och skrev och skrev. Birgitta Ågren, Birgitta Ågren...

Ofta på kvällarna, när hon inte hade något särskilt för sig, tränade hon på att skriva sin autograf.

- Vi ska väl inte sluta redan, upprepade hon. Vi har ju precis kommit igång!

Annika kunde inte låta bli att dra på munnen åt hennes iver.

- Nej då, Birgitta, svarade hon. Inte ska vi sluta. Men vi måste hinna med att spelträna också. Vi delar upp oss som vanligt och kör en halvtimmes direktspel, ni vet hur det går till. Ni får alltså inte göra mer än högst två tillslag på bollen åt gången, sedan måste ni passa. Och tänk nu på att ni rör er hela tiden... spring i luckor och gör er spelbara. Var med i spelet även när ni inte har bollen. Och så undviker vi hårda tag. Det är fotboll det handlar om, inte fribrottning. Låt bollen göra arbetet. Det är så vi ska ta Vänersvik på lördag i cupen... vi ska *spela* ut dom. Hur är det med vristen, Lena?

Lena var skolkamrat med Birgitta och gick treårig ekonomisk linje på gymnasiet. Hon var lika intresserad av fotboll som Birgitta, men inte så duktig. Hon saknade Birgittas känsla för bollen, men kompenserade detta med envishet och kämpaglöd.

Skadan i vristen hade hon fått förra veckan under ett träningspass på motionsslingan, då hon trampat snett.

- Det sticker till ibland, sa hon och sträckte fram högerfoten. Men inte så farligt. Och jag har tejpat för säkerhets skull.

- Det är bra, sa Annika. Men du kan väl stå i mål under spelträningen, så tar vi inga risker. Du måste vara okey till på lördag.

- Ja, det är ingen fara, utropade Lena, jag är helt bra till dess.

Hon kunde inte ens tänka sig att stå över en match. Aldrig i livet!

- Det ordnar sig, sa Annika. Då sätter vi igång nu då. Och nu vill jag att ni rör på er, och...

Birgitta avbröt henne.

- Nä, dra på trissor, utbrast hon. Det blir nog ingen mer träning!

Hon pekade och Annika vände sig om.

”Beslutade mötet att spexmatch i fotboll ska anordnas”.

Egentligen var det meningen att Bråberga Herrklubb denna torsdagkväll skulle samlas till ordinarie månadsmöte på Pensionat Granbacka. Det hade man gjort varje månad sedan åtta år tillbaka. Men klubbens president, studierektor Svante Berglöf, fick vid middagstid för sig, att det var både synd och skam att krypa inomhus i det sällsynt vackra sommarvädret. Han kom på att mötet lika gärna kunde hållas hemma hos honom i den stora syrenbersån. Allra helst som innehavarna av Pensionat Granbacka, systrarna Agda och Matilda Larsson, lovat att anlända med grillad kyckling och sallad vid åtta-tiden.

Det är absolut inget besvär alls, kvittrade Agda.

Herrklubben var en trogen och solid kund, som det gällde att hålla sig väl med.

Klockan nitton satt alla församlade i bersån. Solen gömde sig till hälften bakom kyrktornet, slaktare Anderssons stora, och ständigt smutsiga hund, sprang över busshållplatsen, Tyra Johansson sålde mjukglass till ungarna från sin kiosk och änkefru Asta Hedvall lämnade sin bänk på torget för att gå hem. När hon passerade förre konduktören Albert Julius Johansson, som satt på bänken intill, knyckte hon på nacken och sa:

- Nittionhundra-tjugosju var det! Varken förr eller senare!

När hon passerat Storgatan och försvunnit in bland kastanjeträden i allén, reste sig också Albert Julius och

lämnade torget. Han tog samma väg som Asta Hedvall men han följde inte efter henne, råkade bara gå åt samma håll.

Studierektor Svante Berglöf tittade på klockan, rättade till skjortkragen, drog diskret med en kam genom det glesa håret och reste sig. Han var nästan sextio år, men såg ut att vara minst tio år yngre, mycket tack vare den solbränna han skaffat sig på balkongen. Han gick fram till ett litet bord som var placerat längst in i hörnet av den fyrkantiga bersån. På detta låg en vackert broderad linneduk, en gåva från kyrkliga syföreningen, och ovanpå den, en klubba i silver, skänkt av kyrkobröderna. Vidare låg på bordet en svart bok, innehållande mötesprotokoll, samt ett brett linneband i vilket klubbsymbolen var fästad.

Varsamt, nästan högaktningfullt, hängde han linnebandet runt sin hals och kontrollerade sedan noggrant att symbolen inte hamnat för mycket åt höger eller vänster på bröstet.

Mitt fram skulle den hänga.

- Klubb-bröder, sa han, just när bussen från Vänersvik passerade på gatan utanför. Välkomna ska ni vara till vårt julimöte... som vi alltså håller i Guds fria natur... vilket jag hoppas ingen har något emot...

Han avbröts av frisörmästare Elov Hagnell, som tog upp en applåd i vilken de övriga instämde. Svante Berglöf blev röd i ansiktet av välvilligheten.

- Man tackar, sa han och bugade lätt.

Därefter kontrollerade han ännu en gång att symbolen inte hängde för långt åt vänster eller höger.

Det hade genom åren blivit en tradition inom klubben, att presidenten som inledning till varje månadsmöte höll ett litet tal, i vilket han sammanfattade den gångna månadens händelser.

Svante Berglöf hade hållit många tal. Han hade talat om utrikespolitiska händelser och om inrikespolitiska, han hade gjort utläggningar om samtliga kända mänskliga handikapp, han hade berättat om klubb-bröder från alla världens hörn, och en gång hade han till och med talat om två bergsbestigare som aldrig kom upp.

Under eftermiddagen, i väntan på kvällens möte, slog det honom att han aldrig sagt något om vädret. Just när han funderade som bäst över vad han skulle kunna säga om detta, kom hans hustru, mellanstadieläraren Eva Lind-Berglöf, hem. Som vanligt knäppte hon på radion och ut i vardagsrummet strömmade ljuv musik. Jan Malmsjö sjöng om gullregnens månad, en tonsättning av Hjalmar Gullbergs kända dikt.

Svante Berglöf var en känslomänniska och han blev oerhört gripen av både sång och text. Han kände rysningar utefter ryggraden och beslutade sig på stående fot: I kväll skulle bröderna inte lyssna till något tal...

Han satte sig på cykeln och trampade iväg till musikhandlare Bokvist.

Inkommen i affären flämtade han:

- Jan Malmsjö... gullregn... vindar och trånad... har du den hemma?

Bokvist var en erfaren musikhandlare och han hade också läst Hjalmar Gullbergs kärleksdikt och visste att den handlade om trånad i gullregnens månad. Han hade skivan i lager och det blev en snabb affär. Så snabb att Svante Berglöf glömde att begära kvitto för eventuellt skatteavdrag vid kommande deklaration. Det hade aldrig hänt tidigare att han glömt något så viktigt.

Hemkommen igen släpade Berglöf ut den dyrbara stereoanläggningens högtalare och gömde dem väl i syrenbersån. Han drog sladdar, donade och monterade och

över hans ansikte låg hela tiden ett förnöjt, klurigt leende. Bröderna skulle få sig en överraskning.

En halv timma innan mötet började gav han sin hustru instruktioner:

- Stå här vid fönstret, uppmanade han. När du ser mig släta till duken på bordet... då sätter du på skivan... spår tre, glöm inte det!

- Som sagt, upprepade Svante Berglöf, man tackar!

Han drog med handen lätt över bordduken, som om han slätade till den eller sopade bort skräp.

Nu, tänkte han. Nu ska bröderna bli överraskade!

Men det blev de inte. Från de gömda högtalarna hördes inte ett knäpp.

Svante Berglöf kände sig lätt irriterad och slätade ännu en gång till bordduken. Den här gången MYCKET markerat och tydligt.

Han nästan misshandlade gåvan från kyrkliga syföreningen. Men inte det minsta lilla ljud kunde förnimmas från högtalarna.

Situationen började bli pinsam, inte bara för Svante Berglöf. Hans "bröder" skruvade på sig och strök med sina händer över pannor, knän och hakor. Frisörmästare Hagnell strök över sin kala hjässa, som var kal trots att han under lång tid behandlat den med ett undermedel från USA som hette "Växerigen".

Ännu en gång slätade Svante Berglöf till den välsignade linneduken, samtidigt som han förtvivlat kikade upp mot gavelfönstret... efter sin hustru.

Han såg henne inte.

Hon hade svikit honom!

I denna svåra stund hade han nytta av sin erfarenhet som talare. Han tappade inte koncepterna utan fann sig ganska omgående.

Liksom kyrkans tjänare har gamla predikningar "på lager", hade Svante Berglöf gamla tal som han kom ihåg.

- Bröder, sa han. Som liten pojke drömde jag ofta om att få en bror. Jag var ensam barn... som ni kanske känner till. Inte kunde jag då ana, att mina drömmar skulle slå in... att jag skulle få så många brö...

Då rasslade det till från högtalarna och sekunden efteråt började Jan Malmsjö sjunga om trånad i gullregnets månad...

Det hela hade sin förklaring i det högst mänskliga faktum, att fru Eva lämnat sin plats vid fönstret för någon minut på grund av fylld blåsa. När hon återkom från toaletten och kastade ett öga ut mot syrenbersån insåg hon att det var hög tid för Jan Malmsjö och spår tre...

Bröderna blev minst sagt förvånade. Men de lyssnade artigt, medan Svante Berglöf stod rakt upp och ner och kände sig utlämnad.

När tystnaden åter lagt sig över syrenbersån, lyckades han emellertid skämta bort fadäsen och övergick snabbt till själva mötesförhandlingarna.

- Får jag be vår sekreterare att läsa upp föregående mötes protokoll, sa han.

Kyrkoherde Yngve Sandin, född Svensson, läste upp vad han åstadkommit. Till sin förtjusning fick han det godkänt.

- Vi tackar broder Sandin för det fina protokollet, sa Svante Berglöf.

Broder Sandin rodnade.

Därefter fick kassaförvaltaren, veterinären Bovald Persson, redogöra för situationen i kassakistan. Han kallades också skattmästare, en titel som han var mycket stolt över, liksom sitt förnamn, eftersom han var den ende i världen som hette Bovald.

- Vi tackar skattmästaren för den fina kassasituationen, sa Svante Berglöf. Då har vi att göra en sista finslipning av

programmet till vår stora sommarfest nästa onsdag, den som vi av tradition kallar "Bråbergaträffen". Vi talade under vårt senaste möte om att någon slags kvällsaktivitet var önskvärd. Är det någon av bröderna som kommit på något?

- Herr president!

Stationsmästare Egnell räckte upp handen och begärde ordet.

- Varsågod, sa Svante Berglöf.

Stationsmästare Egnell reste sig. Han var iförd sin stiliga sommaruniform, helt i vitt med gula knappar och med tre guldstreck på armen. Han hade varit ledig hela dagen. Men han tyckte så mycket om sina uniformer, speciellt sommaruniformen, att han gick omkring i dem, vare sig han arbetade eller inte. För att ha något att "skylla på", intalade han sig själv och andra, att han kom direkt från sitt arbete.

Nu hade han begärt ordet på Herrklubbens möte.

- Av en händelse, sa han, gick jag förbi vår vackra idrottsplats på vägen hit. Jag kom från min tjänstgöring. Då fick jag se ett stort antal flickor... *alltså flickor*, spela fotboll. Då slog mig följande tanke: Skulle inte vår klubb kunna utmana dessa, inom parentes sagt mycket väna varelser, på en fotbollsmatch? Skulle inte det bli en lättsam och trivsamt underhållning för Bråbergas invånare under festen? Givetvis får vårt brödralag hålla igen... alltså inte spela för full maskin. På så vis skulle matchen bli något av en... en spexmatch. Vad säger ni?

- Utmärkt trevlig idé, utbrast lokalredaktören Torsten Ljunghed. Kan bli en publiksuccé.

Det trodde också de övriga bröderna. Stationsmästare Egnell fick som uppgift att omedelbart gå in i villan och ringa till Bråberga IF:s ordförande för att få klartecken,

samt att erbjuda föreningen femhundra kronor om flickorna ställde upp.

Återkommen kunde han meddela att det hela var så gott som klart. Ordföranden i idrottsföreningen skulle redan under morgondagen höra med flickornas lagledare, för då hade man möte.

Det blev stort jubel i syrenbersån och kyrkoherde Sandin skrev i sin kladdbok: "Beslutade mötet på förslag av broder Egnell att anordna spexmatch i fotboll".

Stationsmästare Egnell blev så till sig att han föreslog träning inför matchen redan samma kväll.

Så kom det sig att systrarna Larsson, Agda och Matilda från Pensionat Granbacka, möttes av en underlig syn då de anlände med den grillade kycklingen och salladen. Bröderna hoppade kråka i trädgården. Egnell hade en gång tjänstgjort som furir i det militära och där fått lära sig att allt som var onyttigt för svaga civilpersoner, var stärkande och nyttigt för soldater. Hoppa kråka var därför nyttigt för knäna. Kyrkoherde Sandin höll sin sekreterarbok hårt i handen och hoppade med så gott han kunde.

Agda och Matilda skrattade gott åt "pojkarnas" lusteliga lekar.

Livet i det övriga Bråberga flöt sin gilla gång. Slaktare Anderssons stora, och alltjämt smutsiga hund, sprang ännu en gång över busshållplatsen, Tyra Johanson sålde mjukglass för fulla muggar, och änkefru Asta Hedvall försökte få igång gräsklipparen, just som förre konduktören Albert Julius Johansson som av en händelse kom knallande förbi...

Avbruten träning

Borta vid omklädningsbaracken kom pojkjuniorlaget ut på planen tillsammans med sin tränare, Bosse Hörngren.

- Jaha, muttrade Birgitta. Nu blir det som vanligt igen. Vi får sluta... pojkarna kommer...

- Dom kommer ju för tidigt, utbrast Lena och blev alldeles röd i ansiktet av ilska. Vi har tid till klockan sju, och den är inte mer än tjugo över sex än!

Annika torkade av handflatorna mot overallbyxorna.

- Nu tar vi det lugnt, uppmanade hon. Vad som än händer, tar vi det lilla lugna. Och låt mig sköta snacket!

Hon bet sig i läppen av förargelse. Förbaskat också! Skulle det bli bråk nu igen.

Så sent som under styrelsemötet för fjorton dagar sedan, hade de gjort upp om träningstiderna. Flickorna skulle träna mellan 17.30 och 19.00. Pojkarna mellan 19.00 och 21.00. Det var protokollfört och justerat... och Bosse hade lovat att i fortsättningen respektera tiderna. Inte komma för tidigt med sina pojkar, som han gjort ända sedan hon startade flickfotbollen förra året. Förbaskat också... hon ville inte ha mer bråk...

Pojkarna hade sprungit ut på planen nu. De hade egna bollar med sig som de började slå mellan varandra.

- Annika, fräste Birgitta. Den här gången ger vi inte med oss! Vi går inte härifrån förrän prick klockan sju. Dom har inte rätt att bara klampa in och köra bort oss. Jag blir så förb...

Hon kvävde svordomen och sparkade istället hårt med högerfoten i gräsmattan.